

РЕШЕНИЕ

№ 1895

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **993** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в ОПП-СДВР чрез юрк. А. А. срещу решение без номер от 24.10.2023 г., постановено по НАХД 7019/2023г. на СРС, Наказателно отделение, 13-ти състав. С атакуваното решение е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-004877 от 27.03.2023 г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с което за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на Д. Д. Д. на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца.

Касаторът оспорва решението като неправилно и постановено в противоречие с материалния закон. Счита, че след като правилно съдът е установил, че в случая безспорно е установено, че деянието е извършено от обективна страна, то неправилно е достигнал до извода, че не се установява деянието да е извършено виновно. Сочи, че всеки участник в движението е длъжен да спазва тези правила и е приложима необоримата презумпция: „Незнанието на закона не води до извод за несъставомерност на нарушението от субективна страна“. Счита, че Д. е извършил нарушението за което е санкциониран виновно под формата на небрежност, поради

което и съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН на същият правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява лично и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба- Д. Д. Д. редовно уведомен, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител адв. Г., в което същата изразява становище, че по делото не се спори, а и безспорно се установява, че на сочената в АУАН и НП дата доверителят ѝ е управлявал процесното МПС с прекратена регистрация, но по никакъв начин в производството не е установено същият да е бил наясно с този факт, поради което и правилно районният съд е приел, че деянието не е извършено виновно. По същество моли съда да потвърди решението на районния съд.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

За да постанови решението си, районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 11.01.2023 г. около 16.20 ч. в [населено място] Д. управлявал по [улица]с посока на движение от [улица]към [населено място] лек автомобил модел „М. С200“ с [рег.номер на МПС] собственост на Ю. К. съгласно данните в системата на АИС КАТ. При извършена проверка от страна на служители при ОПП-СДВР било установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация на 30.09.2022 г. по чл. 143, ал. 15 ЗДвП, при което било прието, че водачът е извършил нарушение на ЗДвП и му бил съставен процесният АУАН.

Жалбоподателят не е бил уведомяван за прекратяването на регистрацията на МПС.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел, че съставените АУАН и НП са издадени от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност - чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП и в срока по чл. 34 от ЗАНН. Формата и съдържанието на НП съответстват на изискванията на чл. 57 от ЗАНН. Приел е също така, че жалбоподателят е осъществил от обективна страна вмененото му нарушение, но е останало недоказано да е било известно на Д., че автомобилът е бил без регистрация към момента на деянието, поради което и той не би могъл да формира вина, като психично отношение към деянието. Приел е, че след като липсва изискуемия субективен елемент вина, наказателното постановление е неправилно и следва да бъде отменено.

Така постановеното решение е неправилно, постановено в противоречие на материалния закон и при допуснато съществено процесуално нарушение.

Основният порок на въззивното решение се състои в необективното, превратното и фрагментарното оценяване на информацията от доказателствените източници, поради което голяма част от правнозначимите за казуса обстоятелства са останали неизяснени, а установените неправилно са интерпретирани.

В материалите по делото се съдържа препис на Решение № 3456 от 18.07.2023г. по адм. № 5837/2023г. на Софийски районен съд, което макар и в незаверено копие (съдът е имал служебен достъп до същото, а в унисон с принципа за служебното начало е можел да изиска препис) е следвало да бъде взето предвид от разглеждащия делото състав най-малко с оглед наведеното пред него възражение за нарушение на принципа *ne bis in idem* (по което съдът не се е произнесъл с акта си), както и с оглед на значимата информация, която същото носи като относими към предмета на доказване факти. Предмет на това производство е било наказателно постановление № 22-4332-029034/14.02.2023 г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/ на Д. Д. Д. са наложени следните административни наказания: "глоба" в размер на 200 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДВП затова че на 18.11.2022 г. в [населено място] същият управлявал лек автомобил марка "М.", модел "Ц 200 Компресор" с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]със служебно прекратена регистрация.

Независимо, че като краен резултат от проведеното производство, което не е било подложено на касационна проверка, наказателно постановление № 22-4332-029034/14.02.2023г. е било отменено (аналогично е прието, че от обективна страна деянието е осъществено, но не и от субективна), от горното се установява, че приблизително 2 месеца преди датата на процесното деяние водачът Д. е разбрал при извършената му на 18.11.2022г. проверка в [населено място], че управляваният от него автомобил марка "М.", модел "Ц 200 Компресор" с рег. [рег.номер на МПС] е със служебно прекратено регистрация.

Видно от мотивите на съда, в които както вече бе посочено горната информация въобще не е била подложена на анализ и взета предвид, съдът приел, че в производството не се твърди и доказва това обстоятелство (има се предвид служебно прекратената регистрация) да е било известно на г-н Д. като трето лице, което е ползвало автомобила към момента на деянието. Очевидно е допуснато нарушение на чл. 14, ал. 1 от НПК, тъй като съдът е постановил решение, което не е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

На следващо място съдът е направил извод, че след като водачът не е знаел за служебната дерегистрация, същият не е могъл да формира вина, но това би било вярно само ако деянието е осъществимо с умисъл като форма на вина.

Разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДВП предвижда, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Прекратяването се извършва по силата на закона след бездействие от страна на приобретателя през точно посочен времеви период.

Съгласно чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Посочената разпоредба, тълкувана във връзка с тази на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, води до извод, че адресати на санкционната норма са не собствениците, а водачите на МПС без валидна регистрация, независимо от принадлежността на правото на собственост. Законът изхожда от разбирането, че всеки водач, преди да започне да управлява МПС,

следва да се увери, че не са налице пречки МПС да бъде приведено в движение. Нормата на чл. 140 от ЗДвП не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в настоящия случай разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не изключва наказуемостта при тази форма на вината. Следователно, ако се установи, че деецът не е действал умишлено, следва да се прецени дали същият не е действал по непредпазливост, т.е. бил ли е длъжен и могъл ли е Д. да знае, че управлява МПС със служебно прекратена регистрация.

Като правоспособен водач същият е бил длъжен да знае, че законът забранява управлението на нерегистрирани превозни средства, което със съставянето на АУАН към дата 18.11.2022г. му е било „напомнено“. Дори само това е налагало Д. да прояви особена грижа да се увери дали МПС отговаря на законовите изисквания за неговата експлоатация, след като в съвсем кратък срок пак е предприел управление на същото. В този случай отмяната на процесното НП би била допустима единствено ако по несъменен начин се установи, че Д. въпреки че е бил длъжен, не е могъл да узнае, че към този момент управлява МПС със служебно прекратена регистрация.

Горепосочените процесуални нарушения при оценяването на доказателствените материали са съществени, защото отстраняването им би довело до удовлетворяването на искането за законосъобразно ангажиране административнонаказателната отговорност на дееца. Те налагат отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане, при което да бъдат изпълнени указанията по правилното прилагане на процесуалния и материалния закон.

По претендираните от страните разноски следва да се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото - чл. 226, ал. 3 АПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение без номер от 24.10.2023 г., постановено по НАХД 7019/2023г. на СРС, Наказателно отделение, 13-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: